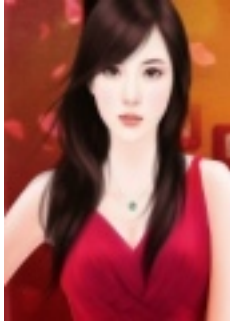

Nơi Nào Cho Chúng Ta?

Contents

Nơi Nào Cho Chúng Ta?	1
1. Chương 1: Cái Nhìn Thoáng Qua	2
2. Chương 2: Cơ Duyên Xảo Hợp	3
3. Chương 3: Lần Thứ Ba Gặp Lại	5
4. Chương 4: Kinh Hoàng	6
5. Chương 5: Cuộc Chạy Trốn Không Thành Công	7
6. Chương 6: Về Nhà	8
7. Chương 7: Người Thầy Bất Ma	9
8. Chương 8: Đi Học	10
9. Chương 9: Ấm Áp	11
10. Chương 10: Ai Vì Ai Bị Thương	12
11. Chương 11: Sự Rung Động Của Trái Tim	12
12. Chương 12: Quá Khứ Của Hàn Cảnh Thiên	13
13. Chương 13: Tâm Đau Vì Ai?	13
14. Chương 14: Lâm Triệt	14
15. Chương 15: Rời Đi	14
16. Chương 16: Nhớ Anh	15
17. Chương 17: Gặp Lại. Đừng Rời Xa Em	15
18. Chương 18: Hạnh Phúc Là Đây	16
19. Chương 19: Vợ Chồng	17
20. Chương 20: Nghi Ngờ	17
21. Chương 21: Biển Lặng Trước Phong Ba	18
22. Chương 22: Sự Trả Thù Của Quỷ	19
23. Chương 23: Lâm Triệt Không Nương Tay	19
24. Chương 24: Nhân Quỷ Thù Đồ	20
25. Chương 25: Hàn Cảnh Thiên Hồn Phi Phách Tán	21
26. Chương 26: Là Đúng? Là Sai?	21
27. Chương 27: Nơi Nào Cho Chúng Ta?	22

Nơi Nào Cho Chúng Ta?

Giới thiệu

Một tình yêu một đời một kiếp, không thay lòng đổi dạ, đến chết không rời những tưởng đó chỉ là giả

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-nao-cho-chung-ta>

1. Chương 1: Cái Nhìn Thoáng Qua

Vào ban đêm tại thành phố đủ mọi ánh đèn chiếu sáng, người đi trên đường rất nhiều và náo nhiệt nhưng cũng có những nơi trong thành phố thì hoàn toàn ngược lại. Tại một bãi đất hoang nằm ở gần công viên chỉ có cây cối, nơi đó do bị hư đèn đường nên chìm vào bóng tối. Trên đường phố vắng vẻ chỉ có vài người đi lại.

“Hàn Cảnh Thiên người hôm nay đừng mong trốn thoát.” Tiếng nói đó vang lên từ trong bụi rậm ở bãi đất hoang, nương theo ánh trăng có thể thấy ở đó có ba bóng người như đang ấu dả.

“Vậy còn phải xem hai tên dạ quỷ các người có bản lĩnh bắt ta hay không, hử!” Khóe môi khẽ nhếch giọng nói trầm ấm mang khẩu khí lạnh lùng đầy rẫy sự nguy hiểm làm cho hai tên dạ quỷ kia run lên. Tại sao lại nói là dạ quỷ bởi vì bọn chúng không phải là con người, một tên có một chân hai cái răng nanh toàn thân đen thui, một tên có hai cái đầu ba cái răng nanh toàn thân là máu nhìn qua vô cùng đáng sợ, cùng một người đàn ông đang đứng anh ta phải nói là tuần mỹ vô cùng.

.....

Reng...reng...

Môn học thứ 3 trong ngày của Tuệ Khương cuối cùng đã kết thúc vào lúc 21 giờ tại trường Đại học Tây Nam. Tuệ Khương là sinh viên bình thường của ngành Tài chính tại trường đại học Đại học Tây Nam. cô sống với mẹ, và anh trai, chị gái cô thì đã lấy chồng. cô cao 1m52 màu da đặc trưng của người Châu Á, mái tóc đen cột đuôi ngựa dài đến eo, gương mặt rất dễ thương và baby nhìn Tuệ Khương chỉ như một học sinh cấp hai, cấp ba mà thôi nhất là khi cô cười lên trông cô rất đáng yêu.

Các sinh viên vội tan ra một phần là đi về hướng ký túc xá dãy nhà K nằm bên phải căn - tin phía sau dãy nhà B từ cổng chính đi thẳng vào, còn lại là các sinh viên không ở trọ ký túc xá thì hướng thẳng nhà xe dưới tầng hầm phía bên trái của cổng trường hoặc là những sinh viên có người để đón thì đi về phía cổng trường.

“Tuệ Khương, hôm nay về một mình hả?” Người nói là Nhã Lan bạn học cùng nhóm của Tuệ Khương, Nhã Lan không chỉ học tốt gia đình lại khá giả, dáng người cao ráo, nước da trắng nõn, biết cách giao tiếp lại khéo léo xử sự nên rất được nhiều chàng trai theo đuổi.

“Ừ, hôm nay mẹ mình bận không đi đón mình được. Nhã Lan nay anh Lâm Hoàng đón cậu hả?” Tuệ Khương vừa cười vừa nói.

“Đúng vậy, anh Lâm Hoàng tới rồi mình về trước nha, bye bye Tuệ Khương.”

“Bye Bye Nhã Lan.” Vẫy tay chào Nhã Lan rồi tôi bước nhanh về phía bãi giữ xe của trường.

Từ trường về tới nhà tôi đi xe máy mất ít nhất là nửa tiếng, bình thường mỗi khi tôi đi học tan vào buổi tối thì mẹ tôi sẽ đến đón tôi bởi vì sợ tôi thân con gái đi đường một mình vào ban đêm sẽ rất nguy hiểm huống chi từ trường về nhà tôi đường đi không chỉ vắng ít người đi lại, còn phải đi ngang qua một bãi đất hoang dù không sợ cướp cũng sợ ma nhưng hôm nay bởi vì chị gái tôi mới sinh em bé, mẹ tôi phải ở lại chăm sóc chị và đứa cháu ngoại nên tôi phải tự đi về một mình.

Lúc đi tới bãi đất hoang cây cối um tùm rậm rạp, trên đường không có xe chạy, đèn đường thì bị hư không chiếu sáng chỉ có ánh sáng từ đèn xe của tôi trên con đường mà thôi, nhờ ánh đèn của chiếc xe máy nên tôi nhìn thấy hình bóng phía sau lưng một người đàn ông mặc đồ đen, qua ánh sáng mờ mờ tuy nhìn không rõ tôi có thể nhận ra người đó có dáng người cao nhưng tại sao lại xuất hiện trong bụi rậm? “Là cướp? Là ma?” Đó là đáp án lúc này của tôi khi nhìn thấy bóng lưng người đàn ông này, nghĩ đến đó tim tôi đập liên hồi, tôi rùng mình hoảng sợ vội vàng tăng tốc chiếc xe máy của mình chạy đi và không dám quay đầu nhìn lại chỉ mong sớm về đến nhà.

2. Chương 2: Cơ Duyên Xảo Hợp

“Hôm nay thầy thông báo cho các em do buổi tối thầy có việc nên tối nay chúng ta sẽ học đến 19h.” Tiếng nói của giảng viên môn Thị trường tài chính vang lên.

“Hoan hô”. Không khí trong lớp học thay đổi hẳn lên. Ở giữa phòng học dãy bên trái sát bên cửa sổ Tuệ Khương đang ngồi gần người, cô không hiểu sao đến bây giờ cô vẫn còn nhớ tới bóng người đàn ông đó.

“Thật ra là người hay là ma”

“Cậu nói cái gì?” Nhã Lan ngồi kế bên do lớp học ồn ào làm cô không nghe rõ lời Tuệ Khương nói nên quay sang hỏi lại Tuệ Khương.

“A, không có gì”. tôi giật mình quay qua Nhã Lan trả lời.

“Tuệ Khương tối nay được về sớm, tui mình đi ăn gì đó nha, tớ biết một quán mới mở ăn ngon lắm”. Nghĩ đến hôm nay được về sớm Nhã Lan muốn rủ Tuệ Khương đi ăn tối hiếm khi có dịp được về sớm mà.

Nhớ tới người đàn ông xuất hiện ở bãi đất hoang đó, tôi run lên vội nói:

“Không được đâu, tớ phải về sớm chăm cháu tớ nữa, để hôm khác tớ mời cậu nha”.

“Ừ tiếc thật, tớ không gành người dì như cậu với tiểu Bảo Bảo đáng yêu đâu”.

“Tớ biết Nhã Lan rất độ lượng mà”. Cười tươi với Nhã Lan tôi vừa trả lời vừa ôm lấy cánh tay Nhã Lan.

.....

Trên đường chạy xe về nhà tôi tự nói với mình “Hôm nay mình về sớm chắc là không thấy gì đâu, đèn đường đã sửa xong còn có nhiều người đi lại trên đường, không có gì đâu, đừng sợ bình tĩnh nào Tuệ Khương”.

“A không phải xui vậy chứ”.

Chiếc xe máy đang chạy của tôi bỗng nhiên tắt máy giữa đường ngay bãi đất hoang, lúc này nhìn lại trên đường bây giờ chỉ có vài chiếc xe máy chạy qua mà thôi, nhiều người thì đa phần tập trung ở công viên vừa chạy qua khi nãy. Hiện tại nơi bãi đất hoang này chỉ còn có tôi cùng với chiếc xe không nổ máy của tôi. Nhìn cảnh vật xung quanh tôi run cầm cập bởi vì đây là nơi cách đây mười lăm ngày trước tôi đã nhìn thấy cái không nên nhìn thấy dù tôi vẫn chưa xác định rõ nhưng chắc chắn 80% là thế.

“Bồ Tát phù hộ cho con tên Tuệ Khương cho con đi đường bình an, đi đến nơi về đến chốn, không có bất cứ điều gì xảy ra, cũng không nhìn thấy gì hết, cho xe máy của con nổ máy cho con bình an về đến nhà”.

“Thần linh phù hộ, ông Địa ông Thần Tài phù hộ cho xe của con nổ máy, ông bà phù hộ cho con”.

Một mình tại một nơi hoang vắng thế này, trời lại tối chỉ có ánh trăng cùng ánh đèn đường chiếu sáng không sợ mới là lạ huống chi là người nhát gan như tôi, trong khi đang cầu cây cối trong bãi đất hoang bỗng nhiên xào xạc càng lúc càng mạnh trong khi trời đang đứng gió. Da gà nổi cả lên tôi thật sự rất muốn bỏ của chạy lấy người nhưng mà đôi chân của tôi đã mềm nhũn ra, tôi vừa khóc vừa niệm:

“Nam Mô A Di Đà Phật, Nam Mô A Di Đà Phật...Oa...con thật sự không muốn chết ở đây đâu, huhuhu con còn nhiều điều chưa làm lắm, còn có...còn có...giấc mơ của con...hu...hu con...con...”

Còn chưa nói xong một thanh âm trầm ấm vang lên bên phía sau tôi: “Cô khóc đủ chưa”

“Oa...(tiếng khóc Tuệ Khương càng lợi hại hơn) các vị tôi chỉ đi ngang qua nơi này huhuhu...tôi chưa từng làm hại ai.. các vị làm ơn buông tha cho tôi đi tôi huhuhu...” Khi nghe thấy giọng nói đó tôi ngoài việc khóc ra, tôi không biết tôi phải làm gì, tôi rất muốn ngắt đi nhưng mà không được.

“Câm miệng”. Giọng nói mang vẻ tức giận vang lên.

Tôi liền ngừng lại chỉ còn nước mắt liên tục chảy xuống, tôi đình chỉ mọi hoạt động nhưng cảm giác lạnh như khối băng đang ở phía sau tôi càng lúc càng mãnh liệt, tôi cảm nhận được nó càng lúc càng tiến lại gần tôi.

“Lên xe đưa tôi rời khỏi đây”.

Chưa kịp hoàn hồn thì tiếng nói lần nữa vang lên: “Cô còn muốn ở lại đây à”.

“Sao? A” Sau một lúc mới kịp phản ứng là giọng nói đó đang nói chuyện với tôi. “Anh...anh là người...người hay ma”. Tôi la lên và quay đầu lại.

Trước mặt tôi là một người đàn ông mặc quần tây đen cùng chiếc áo sơ mi đen đóng thùng, người này cao khoảng 1m85 nước da trắng, chừng 30 tuổi, mày kiếm đậm dài, đôi mắt sắc bén, sống mũi cao thẳng, đôi môi tái nhợt, sắc mặt suy kém tuy vậy nhưng vẫn có thể thấy người đàn ông này rất đẹp nhưng khí chất của người đó chỉ có một chữ lạnh.

Trong khi Tuệ Khương Ngẩn ngơ nhìn người đàn ông này thì Hàn Cảnh Thiên cũng đang nhìn cô. Cô gái này chừng khoảng mười bảy, mười tám tuổi, dáng người hơi thấp, hơi tròn, khuôn mặt dễ thương. Nếu không phải mới vừa trốn thoát khỏi Hắc Bạch Vô Thường, lại nghe cô ta khóc lóc um sùm ngại phiền phức thì đã bắt cô ta rồi. Bây giờ chỗ này hẳn không thể ở được nữa phải đi chỗ khác trú thân thôi, xem ra có thể dựa vào nguyên khí của cô gái này mà rời khỏi đây như vậy Hắc Bạch Vô Thường mới không phát hiện ra.

“Cô nhìn đủ chưa”. Nhíu đôi mày lại.

Thật xấu hổ không ngờ tôi lại nhìn anh ta chăm chăm như thế, ai bảo anh ta đẹp như vậy làm gì, xem ra anh ta không phải là thứ đó. “A, anh bị bệnh à, nhìn sắc mặt anh không được tốt lắm. Anh đó làm tôi sợ chết khiếp tưởng gặp ma rồi chứ, ban đêm ban hôm tại chỗ hoang vắng này không phải ma thì cũng là cướp. Aaaa.. anh, anh không phải là ăn cướp chứ, tôi không có tiền đâu tôi chỉ là sinh viên nghèo thôi, đừng có cướp tiền của tôi, tôi cũng không có sắc để mà anh...”

“Câm miệng”. Hàn Cảnh Thiên tức giận la lên. Thật không nghĩ tới cô ta thật ngu ngốc.

“Cô không muốn gặp ma quỷ hay ăn cướp thì mau đưa tôi rời khỏi đây còn không thì...”. Hán Cảnh Thiên chưa nói dứt lời Tuệ Khương đã leo lên chiếc xe máy và nổ máy rồi, theo Tuệ Khương, Hàn Cảnh Thiên ngồi ở phía sau xe máy.

Gần về đến nhà, tôi hỏi: “Anh đến chỗ nào vậy?”

Không có tiếng trả lời tôi quay đầu lại hỏi lần nữa:

“Anh đến chỗ nào vậy, sắp đến nhà tôi rồi anh còn...”.

Một giây đó tim tôi như ngừng đập, người đàn ông lúc nãy ngồi ở phía sau tôi không còn thấy bóng dáng, trên đường về đây vì sợ xảy ra chuyện dù gì dù sao tôi chở một người đàn ông xa lạ đi ban đêm cũng không an toàn nên tôi chạy với tốc độ cao nếu người đó muốn nhảy xuống sẽ không có khả năng là tôi không biết vậy người đó đâu rồi, trừ phi là tôi gặp ma, người đàn ông tuấn mỹ đó không phải là người mà là...

3. Chương 3: Lần Thứ Ba Gặp Lại

Mỗi khi học tan buổi tối mẹ đều đi đón tôi, hôm nào kẹt quá thì tôi nhờ Nhã Lan cùng với anh Lâm Hoàng bạn trai của Nhã Lan đưa về dù là vậy nhưng mỗi lần đi ngang qua đó tôi chỉ nhìn thẳng phía trước chạy nhanh qua nơi đó, tôi cũng không dám đi một mình ngang qua chỗ đó nữa.

Chuyện tôi gặp ma đó đến bây giờ vẫn chỉ mình tôi biết, tôi không dám nói với mẹ vì sợ mẹ lo lắng ình còn những người khác thì lại nghĩ đầu óc tôi có vấn đề nhưng mà các tiết học tan ban đêm của tôi rất nhiều nếu cứ để mẹ đi đón hoài tôi cũng rất lo lắng ẹ, cũng may là chỉ còn một tháng nữa là các môn học buổi tối của tôi sẽ giảm xuống một tuần hai buổi.

.....

Một tháng sau

Có người nói “sự trùng hợp trên hai lần thì không còn là trùng hợp nữa mà là duyên phận” liệu có phải hay không?

Sau khi thi xong, cả nhóm năm người Tuệ Khương, Nhã Lan, Hạ Vi, Như Mai, Loan Đào, đi chơi với nhau tại khu du lịch sinh thái. Khi đang lên núi, ở gần thác nước tôi dừng lại vì tôi nhìn thấy ở rừng cây phía bên đó có hai bóng người điều đó không quan trọng, quan trọng một trong hai bóng người đó chính là người đàn ông tôi nhìn thấy đêm hôm đó trong bãi đất hoang tuy không thấy rõ mặt nhưng dáng người đó giống nhau như đúc tôi sẽ không nhớ sai đâu.

“Có chuyện gì vậy Tuệ Khương”. Người nói là Hạ Vi, đang đi bên cạnh Tuệ Khương tự nhiên thấy Tuệ Khương đứng lại nhìn chằm chằm vào rừng cây cách thác nước không xa.

“Hạ Vi cậu nhìn thấy hai bóng người đó không?”. Tuệ Khương chỉ tay về phía hai bóng người đó, Hạ Vi mờ mịt nhìn theo hướng Tuệ Khương chỉ nhưng cô không thấy gì hết chỉ có cây, và nước thôi.

“Tớ có nhìn thấy gì đâu, Tuệ Khương tớ không thích đùa kiểu này đâu”.

Tôi run lên bây giờ là ban ngày mà, sao có thể

“Tuệ Khương còn không đi nhanh lên bọn tớ bỏ cậu bây giờ”. Là tiếng Loan Đào đang đi phí trước cùng Nhã Lan và Như Mai.

“Tớ biết rồi”. Tôi vội chạy theo các bạn nhưng tôi vẫn quay đầu lại nhìn về phía đó không xa, tôi không còn nhìn thấy ai nữa

“Ai nha, chắc mình hoa mắt rồi”.

Sau khi đi thăm các loài động vật, chơi trò chơi, ngồi ăn uống trên bãi cỏ, lần đi du lịch dã ngoại này thật là vui nếu không xảy ra sự cố ngoài ý muốn cũng như sự tò mò của tôi có lẽ tôi đã không sớm rung động. 17 giờ mọi người mệt mỏi sắp xếp hành lý quay trở về nhà, lúc đi ngang qua gốc cây hòe tôi nghe thấy có tiếng ai đó đang thở dốc phía sau cây hòe, tiến lại gần. Anh ta, bóng người đàn ông đó và người ngồi sau xe máy cô là một.

“Anh là ma”.

Ngồi phía sau gốc cây hòe Hàn Cảnh Thiên vừa nhắm mắt vừa thở dốc do đấu với con quỷ hai sừng khi này cũng đã làm anh tiêu hao không ít pháp lực. Khi Tuệ Khương đi về phía này thì anh đã biết, chỉ là bây giờ quá mệt mỗi anh không muốn tốn thêm chút sức lực nào để đuổi vị khách không mời mà tới này, cô gái ngu ngốc đêm hôm đó nhưng có lẽ cô ta tới cũng tốt.

Ngước lên nhìn Tuệ Khương đang đứng trước mặt mình, như không nghe thấy câu nói của Tuệ Khương, anh chỉ nghĩ nếu hút nguyên khí của cô gái này việc anh hồi phục sức lực của anh sẽ rất nhanh. Hành động của anh còn nhanh hơn cả suy nghĩ của mình, lấy tốc độ như sét đánh anh nắm tay cô kéo về phía mình.

Không nghĩ tới việc anh ta sẽ làm ra hành động này tôi ngã long anh ta, còn chưa kịp nghĩ nhiều thì môi của anh ta đã áp lên môi tôi, đầu óc trống rỗng Tuệ Khương chỉ mở to đôi mắt nhìn anh ta, tôi cảm thấy anh ta như đang hút lấy không khí của mình, cả người tôi suy yếu dần.

“Tuệ Khương, cậu đâu rồi?”

“Lạ thật tớ mới thấy bạn ấy ở đây mà”.

“Như Mai, Loan Đào, Hạ Vi chúng ta qua bên kia tìm xem, điện thoại bạn ấy hết pin rồi gọi không được”.

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, như tỉnh mộng Tuệ Khương cố dùng sức đẩy Hàn Cảnh Thiên ra vội chạy về phía các bạn của cô.

“Các cậu tớ ở đây”.

“Cậu đi đâu vậy không nói bọn tớ một tiếng làm bọn tớ lo quá, tưởng cậu lạc rồi, mặt cậu sao hồng vậy bị say nắng hả?” Nhã Lan lo lắng vội hỏi.

“Không...đâu có, các cậu nhìn lầm rồi, tớ...tớ chỉ đi nhìn xung quanh thôi, chúng ta mau về thôi trời sắp tối rồi”.

Nhìn Tuệ Khương hoảng hốt chạy đi, Như Mai vội nói: “Tuệ Khương cậu đi đâu vậy?”.

“Đi về”.

“Cổng ra về ở phía này cơ mà”.

“Tớ nhớ nhầm”.Tuệ Khương cười trừ rồi quay về phía cổng không dám nhìn lại cây hòe.

Về đến nhà, tôi đi tắm, đứng nhìn mình trong gương tôi áp tay lên môi mình “đây là hôn ư” đó chỉ là một cái chạm môi rất nhẹ nhàng, nhớ tới nụ hôn đó, mặt tôi lại hồng lên, cảm giác khi đó tôi không biết phải hình dung làm sao, chỉ là nụ hôn của người đàn ông đó rất lạnh rất lạnh. Tuy người đàn ông đó là ma quỷ biết anh ta lợi dụng lúc hôn mình mà hút đi nguyên khí của mình nhưng dù sao cũng là nụ hôn đầu tiên của tôi mà.

“Ai nha, lại suy nghĩ lung tung rồi, người đó không phải là người nha là ma quỷ nha. Nhưng mà...anh ta là ma quỷ thì sao mình lại nhìn thấy được thậm chí là chạm vào anh ta”.

Chẳng những có thể hiện hình vào ban ngày mà còn có hình thể chân thật như thế anh ta trông chẳng khác gì con người chỉ là người anh ta rất lạnh mà thôi chạm vào anh ta chẳng khác gì chạm vào khối băng. Nằm trần trọc cả đêm trên giường suy nghĩ mien man về anh ta đến gần sáng tôi cũng đi vào giấc ngủ.

4. Chương 4: Kinh Hoàng

Ngồi yên lặng chăm chú tập trung vào các bài viết trên mạng nói về các vấn đề tâm linh như: ma quỷ hay yêu tinh trong thư viện của trường, Tuệ Khương như chìm vào một thế giới riêng của mình.

Bước vào thư viện, đưa mắt nhìn xung quanh ánh mắt dừng lại tại một góc, một cô học sinh cấp ba cột tóc đuôi ngựa mặc đồng phục của trường áo sơ mi trắng tay lửng cùng cái váy màu xanh dương trên cổ áo sơ mi thắt một cái nơ màu xanh dương đang ngồi chăm chú vào cái Laptop màu xanh lam không đúng đó là Tuệ Khương, Lâm Hoàng vội đi tới và ngồi xuống bên cạnh.

“Tuệ Khương, mấy hôm nay em có liên lạc với Nhã Lan không? Anh nghe gia đình em ấy nói em ấy đi du lịch một thời gian nhưng mà cho tới giờ anh vẫn không nghe em ấy nói là mình muốn đi du lịch, anh gọi điện cho Nhã Lan mà không được”.

Quay qua nhìn Lâm Hoàng nói: “Hôm trước em có đến nhà bạn ấy nhưng không gặp ai hết chỉ có bác quản gia khó xử nói là “cô chủ đã đi du lịch”, nhưng nhìn bác ấy em thấy hình như gia đình Nhã Lan đang có việc gì không muốn cho người khác biết.”

“Thật ra em cũng không liên lạc được cho Nhã Lan, em cứ tưởng là anh biết chứ, nghe anh nói vậy làm em thấy lo quá”. Lâm Hoàng là bạn thanh mai trúc mã với Nhã Lan hai gia đình họ quen biết nhau đã lâu nhưng nay Nhã Lan đi đâu Lâm Hoàng cũng không biết, trong này chắc chắn có vấn đề.

Trầm ngâm suy nghĩ Lâm Hoàng cũng mở miệng: “VẬY ĐỂ ANH QUA NHÀ NHÃ LAN LẦN NỮA XEM SAO”.

“Em cũng đi nữa”. vội tắt Laptop và bỏ vào Balo, tôi đi cùng anh Lâm Hoàng đến nhà Nhã Lan.

Lần nữa thất vọng quay trở về trong nhà ngoài bác quản gia ra thì không có ai hết, dù tôi và anh Lâm Hoàng cố sức hỏi về tình hình của Nhã Lan thì câu trả lời của bác vẫn như cũ.

Điện thoại Lâm Hoàng vang lên sau khi nghe máy thì Lâm Hoàng trở về trước hình như là em trai anh ta mới từ nước ngoài trở về thì phải. Tôi ngồi nhà Nhã Lan một lát rồi cũng rời khỏi. Từ sang tới giờ trong bụng chưa có cái gì, tôi tập vào một quán KFC ở gần đó kêu một phần Hamburger một bịch khoai tây một ly nước, trong khi đang ăn tôi nhìn thấy một người đang leo ra từ trên cổng, tóc tai bù xù, tay chân toàn là vết xước là Nhã Lan, tôi vội chạy ra vừa chạy vừa gọi Nhã Lan nhưng cô ấy đã lên Taxi và chạy đi, tôi cũng vội gọi Taxi và đuổi theo chiếc Taxi mà Nhã Lan đang ngồi.

Đến một công trường đang bỏ hoang ở vùng ngoại ô tôi thấy Nhã Lan đi vào trong đó, tôi trả tiền Taxi và đuổi theo. Bên trong toàn là cát bụi, nơi hoang vắng thế này Nhã Lan tại sao lại đến đây, do không chắc sẽ có chuyện gì nên tôi không muốn kinh động đến Nhã Lan, tôi chỉ im lặng mà bước lên lầu nơi mà Nhã Lan biến mất.

Đi tới lầu hai, tôi nghe có tiếng người nói chuyện, tiếng cười đùa khúc khích từ trong căn phòng cuối cùng của dãy lầu này, bỗng nhiên tôi không dám bước tới nữa, tôi sợ hãi tôi muốn rời khỏi đây do lần ám ảnh của người đàn ông lần trước tôi đã hoàn toàn trở nên nhát gan hơn dù bình thường tôi đã rất sợ ma.

Tôi không dám đi một mình vào ban đêm, không dám xem gương vào buổi tối, không dám mặc đồ trắng xóa tóc dài dù là ban ngày, không dám đi ngang những nơi hoang vắng hẻo lánh như thế này nếu không phải khi này lo đuổi theo Nhã Lan tôi cũng không quên gọi điện thoại kêu người tới đây với tôi. Đúng rồi điện thoại móc điện thoại ra tôi nhắn tin cho Hạ Vi, Như Mai, Loan Đào cùng Lâm Hoàng.

Trong khi tôi nhắn tin thì tiếng nói trong đó cũng ngưng hẳn, tuy rất sợ tôi nhưng lại càng lo lắng cho Nhã Lan sợ bạn ấy gặp phải chuyện gì nguy hiểm tôi từng bước từng bước tiến về căn phòng đó, cánh cửa chỉ khép hờ đẩy cánh cửa ra trong phòng ngoài trừ Nhã Lan đang ngồi cúi mặt xuống trên đất thì không còn gì khác, vậy khi này Nhã Lan nói chuyện với ai.

Khẽ gọi: “Nhã Lan, Nhã Lan”.

Nghe thấy tiếng tôi, Nhã Lan từ từ ngẩng mặt lên nhìn tôi, vẫn là Nhã Lan mà tôi biết nhưng ánh mắt khi đó của Nhã Lan rất đáng sợ, cô ấy bỗng nhiên cười như điên rồi lao vào tôi, tôi né qua một bên sau đó cô ấy lại tấn công tôi lúc này tôi mới thấy rõ phía sau cô ấy có một cái bóng đen to lớn trên đầu có hai cái sừng, tôi cố sức chạy ra khỏi nơi đó, cô ấy vẫn đuổi theo tôi, tôi vừa chạy vừa la lên chỉ mong sao mọi người đã nhận được tin nhắn của tôi và đang đến đây mong sao họ tới kịp lúc, tôi sắp không chạy nổi nữa rồi.

Nhã Lan trông rất khỏe cô ấy chạy lâu như thế mà không thấy giọt mồ hôi nào, tôi bị Nhã Lan từ phía sau xô xuống đất, cô cắn vào cánh tay tôi, rất đau tôi vừa la vừa khóc dùng toàn bộ sức lực của tôi đẩy cô ấy ra, tôi đứng lên quay đầu chạy đi cánh tay đang chảy máu của mình tôi rất sợ, trốn trong một góc tối ở phía sau công trường, từ lúc đuổi theo Nhã Lan từ nhà đến đây là lúc năm giờ chiều cho đến bây giờ thì đã bảy giờ tối hai tiếng này tôi mới biết đầu là sự kinh hoàng.

5. Chương 5: Cuộc Chạy Trốn Không Thành Công

Cầm điện thoại lên tôi muốn gọi cho gia đình Nhã Lan dù sao Nhã Lan bị như thế họ cũng không muốn để nhiều người biết chuyện này nhưng mà vì trời tối nếu dùng điện thoại thì ánh sáng này tôi sợ sẽ khiến

cho Nhã Lan chú ý, sau một trận trốn chạy và xô đẩy vừa rồi tôi rất mệt, chỗ cánh tay bị Nhã Lan cắn đã ngừng chảy máu nhưng vẫn còn rất đau.

“Trốn đây không an toàn đâu, dù cô ta không tìm được cô nhưng nếu cô còn tiếp tục ở lại nơi khỉ ho cò gáy này trong đêm tối không biết món ăn như cô sẽ thu hút được bao nhiêu tên ma quỷ nơi đây”. Sau khi rời khỏi khu du lịch Hàn Cảnh Thiên đã đến trú ở nơi này, không ngờ tại nơi đây anh lại gặp cô gái ngu ngốc này.

Nghe giọng nói đó tôi tim tôi nhanh lên một nhịp, nhìn anh ta ngồi xuống bên cạnh tôi, biết anh ta là ma quỷ nhưng tôi lại không thấy sợ cho lắm lúc này có anh ta bên cạnh tôi lại thấy an tâm hơn có lẽ do bề ngoài của anh ta rất giống một con người cũng có lẽ do cảm giác của tôi cảm nhận được anh ta không phải là một tên ma quỷ độc ác, xấu xa. Dù sao nếu phải xảy ra chuyện gì tôi thà rơi vào tay anh ta cũng không muốn lặp lại tình cảnh vừa rồi hướng chỉ anh ta nói nơi này nhiều như vậy.

Anh không muốn xen vào chuyện của người khác, trước nay anh luôn một thân một mình tuy có bắt những tên yếu hơn nhưng anh chưa từng đụng vào con người nhưng cô gái này không phải là người có mắt âm dương, không phải người tu đạo, lại càng không phải là người sắp chết thì làm sao cô ta lại nhìn thấy và tiếp xúc với thực thể của anh muốn là rõ vấn đề anh không thể để cô gái này lâm vào nguy hiểm. “Bạn của cô, một tuần trước có đi ngang qua nơi này... cô nếu muốn cứu cô ấy thì trước tiên phải đưa cô ấy rời khỏi đây”.

“Nhưng làm sao đưa cô ấy rời khỏi đây được, anh có cách đúng không, xin anh giúp chúng tôi với”.

“Tôi vì sao phải giúp cô, cô là người tôi là quỷ chúng ta lại không quen biết nhau, cô hiện tại thân mình lo chưa xong còn muốn cứu người à”.

Tôi trầm mặt bởi vì anh ta nói đúng nếu anh ta muốn hại tôi thì tôi cũng không có ngồi đây bây giờ. “Tôi thà chọn rơi vào tay anh”

“Cô không sợ tôi sẽ hại cô sao?”.

“Tôi tin anh, tôi tin anh sẽ không làm hại tôi, tôi tin anh sẽ giúp tôi cứu thoát Nhã Lan, tôi tin vào cảm giác của tôi”. Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ta và trả lời, anh ta nhìn tôi rồi im lặng.

Nhìn vào ánh mắt tràn đầy sự tin tưởng, sự hy vọng cùng khẩn cầu của cô gái này anh không biết làm sao. Cùng lúc đó phía xa vang lên tiếng bước chân đang đi về phía này. “Cô ta tới rồi”

Đột nhiên anh ta lên tiếng, tôi vội nhìn về phía bên phải là Nhã Lan cô ấy đang đi về phía này, cô ấy đã phát hiện ra tôi, toàn thân tôi không thể cử động chỉ có thể nhìn Nhã Lan đưa tay lên.. tôi

“Hahaha...sao không trốn nữa đi, người thích trốn lắm mà”.

Người đàn ông bên cạnh vẫn như cũ ngồi đó xem kịch, hít thở không thông tôi mất đi ý thức trước khi chìm vào bóng đêm tôi lần nữa nhìn về phía anh ta, tôi vẫn hy vọng cảm giác của tôi là đúng nhưng xem ra lần này tôi phải hoàn toàn thất vọng rồi.

.....

6. Chương 6: Về Nhà

Ánh mặt trời chiếu vào tôi từ từ mở mắt nhìn thấy nơi này là phòng của Nhã Lan, tôi ngồi dậy ‘tôi vẫn còn sống sao’ cửa phòng được mở ra Nhã Lan chạy vào

“Tuệ Khương cậu tỉnh rồi à? cậu có khỏe không? người cậu không sao chứ?”.

Tôi vội lùi về phía sau, nhìn Nhã Lan đang khỏe mạnh tươi cười nói chuyện với tôi bạn ấy hoàn toàn bắt đồng với Nhã Lan của ngày hôm qua. Ba mẹ của Nhã Lan, Lâm Hoàng cũng đi vào cảm ơn tôi đã cứu Nhã Lan sau khi nghe họ kể.

Thì ra hôm qua Lâm Hoàng đi đón em trai về điện thoại anh để quên trong phòng sau khi kết thúc buổi tiệc tối anh về phòng mới đọc được tin nhắn của tuệ Khương, Lâm Hoàng chạy xe đến nơi Tuệ Khương nói đồng thời anh cũng gọi điện báo cho gia đình Nhã Lan, lúc họ tới đó cũng hơn chín giờ tối, vừa bước vào cửa thì họ nhìn thấy Tuệ Khương cùng Nhã Lan đang nằm hôn mê dưới đất, đưa hai người về nhà, bác sĩ nói là do quá mệt mỏi mà thôi chỉ cần tỉnh dưỡng thì không sao, lúc này họ mới yên tâm. Sợ con gái tỉnh lại bệnh tình lại tái phát không giấu được Lâm Hoàng nên họ đành kể hết mọi chuyện cho Lâm Hoàng có ai ngờ sáng hôm sau Nhã Lan tỉnh dậy không có chút dấu hiệu khác thường nào chẳng những thế còn trở lại như xưa.

Gương mặt của anh ta xuất hiện trong đầu tôi. Là anh ta, anh ta đã giúp mình, mỉm cười không hiểu sao khi biết là anh ấy giúp chúng tôi tôi cảm thấy rất vui. Thôi chết, tối qua tôi không về nhà mẹ sẽ rất tức giận tuy gia đình Nhã Lan đã có gọi điện xin phép cho tôi nhưng mà dù sao đây cũng là lần đầu tôi ngủ qua đêm bên ngoài mà, nói lời chào tạm biệt mọi người tôi trở về nhà mình.

.....

Nghe mẹ mắng xong, tôi trở về phòng mình, ngã lưng xuống giường “Ồi đã quá được nằm trên giường mới thích làm sao, đã lưng quá, đi đâu không bằng về nhà mà”.

“Trông cô rất có tinh thần”. Hàn Cảnh Thiên ngồi ở chiếc ghế đối diện bên cạnh giường nhìn Tuệ Khương, khi đánh bại tên hắc vẫn luôn đi theo Tuệ Khương cho đến giờ, hắc từng nói sẽ không để cô gái này gặp nguy hiểm trước khi biết rõ nguyên nhân vì sao ta tiếp xúc được với thực thể của mình.

Quay sang nhìn vào nơi phát ra tiếng nói, tôi bật người ngồi dậy: “Anh...anh làm sao anh ở đây?”

“Dĩ nhiên là đi theo cô về đây rồi”.

“Cái gì?” tôi la toát lên. Anh ta luôn đi theo tôi sao, không hiểu sao tôi lại thấy hơi vui.

“Từ giờ tôi sống ở đây còn nữa tôi sẽ luôn đi theo cô Tuệ Khương, tên tôi Hán Cảnh Thiên”. Như một lời tuyên bố đầy khẳng định.

7. Chương 7: Người Thầy Bắt Ma

Dù là ai đi nữa nhưng mỗi ngày có một con quỷ cứ luôn xuất hiện bên cạnh bạn, không sợ cũng thành sợ dẫu cho nó có ác ý hay không đi chăng nữa. Đã qua được một tuần từ sau khi Hàn Cảnh Thiên anh ta sống ở nhà tôi.

Anh ta rất ít nói có khi cả một ngày cũng không nói một câu nào còn tôi thì chẳng biết nói gì với anh ta tuy là tôi cũng rất muốn biết rõ về anh ta vì sao là quỷ? Sống bao lâu rồi? thế giới ma quỷ như thế nào? Vì sao tôi lại có thể nhìn thấy được anh và chạm vào được anh? Vì sao tôi không nhìn thấy những con quỷ khác chứ đừng nói đến việc chạm vào nó...?. Nhưng một câu tôi cũng không mở miệng được, nhớ có lần tôi mới hỏi một câu anh ta đã nói: “Tôi vì sao phải trả lời vấn nạn ngu ngốc của cô”. Đáng ghét anh ta không trả lời thì thôi tại sao lại thêm hai từ ngu ngốc trong đó.

Hôm nay thi giữa kỳ, tôi lại chẳng nhớ gì thầy đã dạy sao mà biết làm. Ngồi trong lớp, bài thi đã phát ra gần được một nửa thời gian nhưng tờ giấy làm bài của tôi thì chẳng có chữ gì hết ngoài các mục họ tên, lớp, môn thi cần cần bút nhìn xung quanh phòng học mạnh ai nấy tập trung cao độ cho bài làm của mình, nhìn giám thị rồi nhìn Hàn Cảnh Thiên đứng ở cửa sổ nhìn ra xa xa, tôi chợt nảy ra một điều.

Vẫy tay khẽ gọi: “Hàn Cảnh Thiên, Hàn Cảnh Thiên, xùy xùy”.

Nghe tiếng tôi anh ta tiến lại đứng bên cạnh nhìn tôi ý hỏi tôi có việc gì. Tôi nhìn giám thị sợ bị mọi người phát hiện, tôi vẫy tay kêu anh ta cúi xuống kề sát vào lỗ tai anh ta nói nhỏ: “Tôi không biết làm bài, anh đi nhìn đáp án rồi nói cho tôi chép đi, làm ơn mà”.

“ Cô muốn gian lận”.

“Không phải tôi gian lận mà tôi chính là nhờ anh nhìn xem đáp án rồi nói lại cho tôi mà thôi. Anh tốt bụng như vậy giúp tôi lần này đi nha, nếu không kì thi này tôi rớt chắc”. Gượng cười nịnh nọt anh ta.

“”Tự cô làm đi”. Bỏ lại một câu rồi anh ta trở về chỗ lúc nãy anh ta đứng.

“Anh đi chết đi” tức giận tôi la lên, hừ không giúp thì thôi có cần phải nói chuyện như thế không, nếu làm được tôi đã sớm làm rồi cần gì phải nhờ anh ta chứ.

Trong phòng thi đang im ắng đột nhiên tôi lên tên tiếng mọi người đều quay lại nhìn tôi. Ngại ngừng tôi xin lỗi rồi ngồi xuống cúi gằm mặt vào tờ giấy thi.

“Đồ xấu xa, đồ đang ghét, tôi sẽ nhờ pháp sư tới bắt anh, tốt nhất tránh xa tôi ra” tôi nhỏ giọng lầm bầm.

Còn mười lăm phút, lần này tôi rớt chắc bỗng một cục giấy rơi vào người tôi ngược lên nhìn là Như Lan, tôi vội mở tờ giấy ra là đáp án của Nhã Lan không suy nghĩ tôi lao ngay vào chép. Giờ thi kết thúc, cũng may có Nhã Lan. Tôi chạy đến bên Nhã Lan “ Nhã Lan hôm nay tụi mình đi ăn đi”.

.....

Trên đường từ quán ăn mới mở về nhà tôi đụng phải một người bác gái là hàng xóm của tôi thì ra bác ấy mới đi xem bói về.

“Hàn Cảnh Thiên lần này anh chết chắc “.

Đi tới địa chỉ mà bác gái chỉ cho tôi, một căn phòng nhỏ với ánh sáng đỏ mờ mờ, đi vào phía trong có một người phụ nữ tóc ngắn ngồi phía sau cái bàn, tôi bước tới và ngồi xuống.

“Nhìn sắc mặt nữ xanh xao tái mét, gần đây không vui bị ma quỷ quấy thân”.

Nói đúng quá “Vậy con phải làm sao?”

Chỉ thấy bà ta đưa ra ba lá bùa nhỏ bảo tôi về nhà đốt uống, còn hai lá bùa lớn thì để phòng thân. Hàn Cảnh Thiên chỉ vì anh mà tôi mất năm trăm ngàn.

Về nhà tôi làm theo lời dặn, Hàn Cảnh Thiên nhìn tôi cười, đây là lần đầu tôi nhìn thấy anh ta cười ngơ ngẩn nhìn anh ta, anh ta cười lên rất đẹp. Nhìn anh ta bước lại gần, tim tôi đập rất nhanh.

Cô gái này thế lại mà đi mua mấy lá bùa về đối phó anh, đưa tay lên anh lấy lá bùa Tuệ Khương dán vào người anh xuống.

“Anh sao không bị gì?”

“Muốn tôi bị gì với mấy tờ giấy vẽ lung tung này ư, xem ra cô bị lừa rồi”.

Hai chữ “bị lừa” to đùng xuất hiện, mình mất năm trăm ngàn hóa ra là lừa đảo sao.

“Lần sau nên mời thầy khác cao tay hơn đối phó với quỷ hồn lâu năm như tôi người không mạnh thì không thể làm được gì tôi đâu”.

8. Chương 8: Đi Học

Nay chủ nhật trường học rất vắng, lớp tôi phải học bù buổi tối trên tận lầu mười ba nên tôi đi thang máy. Biết vậy tôi đã không đi học lớp chỉ có mười mấy người nếu không phải bị điểm danh vắng một buổi sợ vắng hai buổi cấm thi thì tôi cũng không siêng vậy đâu. Nhã Lan nay có hẹn với Lâm Hoàng, Hạ Vi cùng Như Mai thì cúp tiết, Loan Đào thì bị bệnh chỉ có mình tôi đi học thôi “Chán quá”. Tên Hàn Cảnh Thiên kia không biết đi nơi nào rồi muốn nói chuyện cũng không có người để nói. Nằm gục xuống bàn, không biết qua bao lâu giật mình tỉnh ngủ trong lớp học ngoài tôi ra không còn ai hết nhìn đồng hồ 9 giờ 30 phút, mấy tên kia tan học cũng không đánh thức người ta dùm cái, mong sao trường còn mở cửa.

Theo cầu thang bộ tôi chạy xuống, tôi hiếm khi đi thang máy lắm đặc biệt là ở trường rất nguy hiểm tôi từng nghe kể có mấy vụ chết người trong thang máy rồi. Đèn cầu thang, hành lang tắt tối thui tôi dựa vào đèn pin điện thoại mà đi.

Xuống tới tầng bảy, tôi nghe “Đing” một cái cửa thang máy tự từ mở ra rồi đóng lại, tôi không thấy ai hết vậy thang máy này...rồi tiếng bước chân ai đó vang từ trên lầu tôi bỏ chạy xuống cầu thang tiếng bước chân đó càng lúc càng gần, quá hoảng sợ tôi từ cầu thang xuống cũng may chỉ có năm bậc, cả người đau nhói tôi chỉ nằm đó nhìn vào bóng tối trước mặt từ trong đó tôi nhìn thấy cái bóng trắng một người cô gái, nó đang tiến về phía tôi, sồn cả gai óc đột nhiên nó biến mất, tôi lạnh cả người như một khối băng Hàn Cảnh Thiên bế tôi dậy “Cô bị thương về nhà thôi”. Như vị cứu tinh xuất hiện tôi ôm chầm lấy anh ta khóc òa

9. Chương 9: Âm Áp

Gần đây tôi rất thích ngắm nhìn anh ta có đôi khi còn nhìn anh đến ngẩn người. Anh ta tuy rất lạnh nhưng cái ôm đêm đó tôi lại cảm thấy rất ấm áp.

Tôi là sinh viên ngành tài chính ngân hàng nhưng đó không phải là niềm đam mê của tôi, ngành này là do mẹ chọn cho tôi vì mẹ mong tôi sau khi ra trường có thể trở thành kế toán một công ty bình thường hoặc một nhân viên ngân hàng, kiếm được một việc làm ổn định mà sống, tôi buông tha ước mơ của tôi một nhà báo phóng viên, có lẽ mọi người sẽ nói tôi yếu đuối không dám theo đuổi ước mơ của mình, không dám vì niềm đam mê mà cố gắng vượt qua tất cả. Đúng rất muốn nói ẹ tôi biết “Con không học không giỏi các môn tính toán cũng không có yêu thích các môn Khoa học Tự nhiên, con chỉ thích nghệ thuật thích các môn Khoa học Xã hội và Nhân văn ước mơ của con là nhà báo con muốn mọi người đều có thể thay đổi quan điểm của mình nhìn mọi sự việc từ một góc độ khác, đừng áp đặt suy nghĩ của họ lên người khác mà hãy hiểu cho những người có oan mà không thể nói, những người bị tước đi quyền lợi công bằng chỉ vì họ nghèo họ không có quyền có thể, những người mà trong xã hội này không ai hiểu cho họ”, nhưng tôi có thể không khi mẹ tôi luôn chăm sóc tôi, thiếu nợ thiếu nần vì lo cho cuộc sống ăn mặc vì để anh chị em tôi được đi học, mẹ vất vả đưa đón tôi đến trường dãi nắng dầm mưa, thức khuya dậy sớm cho đến tận hôm nay mẹ đã gần sáu mươi.

Chị tôi chỉ là một công nhân bình thường anh rể tôi cũng thế, còn anh tôi thì phải nói sao suốt ngày cờ bạc rượu chè, long nhong khắp nơi khó khăn lắm mới xin được một chỗ phụ sửa xe, chỉ còn có tôi mọi hy vọng mẹ đều dồn hết vào tôi nếu ngay cả tôi cũng dập tắt hy vọng của mẹ thì mẹ tôi phải làm sao. Mẹ luôn nhắc nhở tôi không nên quen bạn trai sau này đi làm rồi quen một người có công ăn việc là và thương mình rồi kết hôn, tôi rất nghe lời mẹ vì tôi biết mẹ muốn tốt cho tôi sợ tôi bị gạt, 21 tuổi tôi chưa có một mối tình không phải vì lời mẹ nói mà vì giấc mơ của tôi, chuyện tình cảm đầu ai biết trước đâu phải người nào thích mình là mình cũng thích người ta, cái mà tôi muốn là một mối tình một đời một kiếp không thay lòng đổi dạ, đến chết không rời nhưng mấy ai có được một tình yêu như thế, nếu không có được tình yêu như thế tôi thà cô đơn đến già cũng không muốn giao ra trái tim này vì tình yêu của tôi chỉ có một để trao đi và để nhận lại một tình yêu từ người đó.

Tôi là người sống nội tâm dù có uất ức hay gặp phải chuyện gì tôi đều để trong lòng, từ nhỏ tôi chỉ có một mình không có ai để tôi giãi bày tâm sự cũng không có ai có thể hiểu cho tôi kể cả mẹ và chị tôi.

Hôm đó, anh tôi không biết đi nhậu nhẹt ở đâu nghe người khác nói gì mà về nhà quậy phá đập đồ tùm lum đòi mẹ chia tài sản, còn cầm ghế ném vào mẹ tôi nữa, nhờ có Hàn Cảnh Thiên mà chiếc ghế đó không trúng mẹ tôi. Tài sản chỉ có cái căn nhà nhỏ mà ông ngoại tôi để lại ẹ tôi thôi còn có cái gì nữa, năm lần bảy lượt ảnh đi đánh bài mượn tiền giang hồ mẹ tôi đều đi mượn nợ khắp nơi mà trả tiền cho anh ấy đã hơn trăm triệu rồi, giờ lại nghe lời người ngoài về kiếm chuyện với gia đình. Đêm đó cả tôi và mẹ đều không ai ngủ tôi biết mẹ đang khóc nhưng tôi phải làm gì. Tôi ngồi trên giường mà khóc Hàn Cảnh Thiên ngồi bên cạnh nhìn tôi và ôm tôi vào lòng, tôi an tĩnh dựa vào lòng ngực của anh dù cả người anh rất lạnh nhưng con tim tôi lại thấy ấm áp.

10. Chương 10: Ai Vì Ai Bị Thương

Đã hai ngày nay không tôi không thấy Hàn Cảnh Thiên, anh ta không thích tôi nên đã bỏ đi hay là anh ta gặp chuyện gì đó bất trắc nghĩ đến đó tôi thấy rất buồn.

Chạy xe trên đường tôi dừng lại không hiểu sao tôi lại chạy đến nơi đây bãi đất hoang nơi chúng tôi mới gặp nhau, kể từ khi có anh ấy bên cạnh tôi không còn sợ khi đi ngang qua nơi này, đứng i một lát tôi tính quay đầu xe chạy về thì nghe thấy tiếng động từ trong bãi đất hoang đó. “Là anh ta, Hàn Cảnh Thiên”. Tôi bước xuống xe chạy về phía anh ta.

Lúc đó tôi nhìn thấy phía sau anh ta còn có hai cái bóng một đen một trắng “Hắc Bạch Vô Thường” họ đang dùng pháp lực Hàn Cảnh Thiên đau đớn mà chống lại, lúc đó tôi chỉ biết mình không thể để bọn họ làm anh ấy bị thương, không thể để anh ấy biến mất, tôi lao vào lòng anh ấy. Hai vị Hắc Bạch Vô Thường liền thu hồi pháp lực vì tôi là con người nên họ không thể làm tổn thương tôi.

“Loài người to gan dám cản trở bọn ta thi hành nhiệm vụ, bao che ma quỷ, còn không biết tội, mau tránh ra”.

“Không tuy là quỷ nhưng anh ấy chưa bao giờ hại người các vị xin đừng bắt anh ấy, hãy tha cho anh ấy”.

Nhìn Hàn Cảnh Thiên: “Anh không sao chứ?”

“Ngu ngốc cô mau tránh ra”. Đây Tuệ Khương ra nhìn cô gái đang ôm mình trước mặt anh tức giận nghiêng rằng, cô gái ngu ngốc này tưởng Hắc Bạch Vô Thường như những pháp sư bình thường sao mà chạy vào đây còn xin họ tha cho anh nữa, cô không sợ mình gặp nguy hiểm sao.

Nhân lúc hai người đang nói chuyện Hắc Bạch Vô Thường rat ay tấn công phải biết rằng con quỷ này không những rất mạnh mà còn rất thông minh không biết đã trốn thoát khỏi tay hai người bao nhiêu lần rồi nếu không nhân lúc này thì họ khó có thể bắt được con quỷ này. Tuệ Khương do đứng ngược lại Hàn Cảnh Thiên nên cô nhìn thấy Bạch Vô Thường một chưởng đánh tới, xô Hàn Cảnh Thiên ra cô nhận một chưởng té xuống bãi cỏ.

Bị xô ra Hàn Cảnh Thiên quay đầu nhìn thấy Tuệ Khương nằm trên bãi cỏ, trái tim anh như bị ai bóp chặt. Anh dốc toàn lực đối phó Hắc Bạch vô thường ltrong khi họ không kịp trở tay anh bế Tuệ Khương rồi biến mất.

11. Chương 11: Sự Rung Động Của Trái Tim

Đưa tôi về nhà để tôi nằm trên giường anh dùng pháp lực của mình chữa thương cho tôi đã đỡ hơn phần nào, tôi nhìn anh sắc mặt tái nhợt đôi môi trắng bệch lòng tôi rất đau, nâng người ngồi dậy tôi đưa tay ôm cổ anh chạm môi mình vào môi anh, tôi biết bây giờ cái anh cần nhất chính là nguyên khí, như hiểu tôi muốn làm gì nhưng anh vẫn nhìn tôi không nhúc nhích.

Tôi nói: “Anh đang bị thương, nếu anh không sớm hồi phục lỡ tôi gặp chuyện ai sẽ giúp tôi”. Lần này tôi nhắm mắt hôn anh, để mặc cho anh hút nguyên khí của tôi, tôi dần chìm vào giấc ngủ. Tôi biết tôi đã yêu anh rồi, tôi yêu một con quỷ.

Cô gái này, đây không phải lần đầu họ hôn nhau nhưng lại là lần đầu tiên tim anh có cảm giác khác lạ, nhìn người con gái trước mắt đang chìm vào giấc ngủ trong lòng anh dâng lên một sự thỏa mãn tràn đầy ấm áp, anh muốn che chở cho cô, bảo vệ cho cô không để cho cô chịu bất cứ tổn thương nào, anh muốn ở bên cạnh cô.

Khẽ đưa tay vuốt mái tóc của cô rồi nhẹ nhàng hôn lên trán cô, nhìn cô với ánh mắt đầy sự dịu dàng anh mỉm cười, Nằm xuống bên cạnh cô đây là lần đầu họ nằm chung với nhau, anh đi vào giấc ngủ.

12. Chương 12: Quá Khứ Của Hàn Cảnh Thiên

Sau chuyện lần trước sắc mặt của tôi tái hơn nhưng dường như khoảng cách của chúng tôi gần nhau hơn, anh quan tâm tôi hơn cũng nói chuyện với tôi nhiều hơn, ngày ngày được ở bên cạnh anh cùng anh nói cười cuộc sống của tôi trở nên vui vẻ hơn.

Hôm nay, chủ nhật tôi cùng anh đi dạo phố, chơi trò chơi tại khu thương mại, tôi rất vui khi mua xong nước trái cây thì đã không còn thấy bóng anh, tôi tìm kiếm anh khắp nơi cuối cùng cũng thấy anh. Anh đang đứng ở tầng mua sắm quần áo, tôi tính gọi anh nhưng khi nhìn thấy ánh mắt tràn đầy sự ôn nhu và nhớ mong tha thiết đó của anh khi đang nhìn về phía một cô gái tóc đen xõa dài mặc một cái váy ôm màu vàng đang đứng mua sắm, tim tôi nhói lên vì từ trước đến giờ anh chưa từng nhìn tôi bằng ánh mắt đó tôi biết chỉ có mình tôi đơn phương mà thôi. Tại khu mua sắm tôi yên lặng đứng nhìn anh còn anh thì yên lặng đứng nhìn cô gái ấy.

Khi đang đứng đợi Tuệ Khương mua thức uống anh nhìn thấy cô ấy, người vợ luôn dịu dàng chăm sóc anh. Kiếp trước khi còn sống gia đình chúng anh rất hạnh phúc, anh là giám đốc của một công ty còn cô là người con gái mà anh yêu thương từ thời đại học bọn họ yêu nhau rồi tiến tới hôn nhân, chưa được nửa năm cô bị tai nạn qua đời, còn anh bị người khác hãm hại mà chết. Cô đã đi đầu thai kiếp khác còn anh vẫn là một quỷ hồn vất vưởng tại dương thế này, không nghĩ tới anh có thể gặp lại được cô ấy.

Đứng nhìn cô ấy vui vẻ mua sắm anh nhớ những kỷ niệm trước đây cho đến khi cô ấy đi mất, anh vội chạy theo cô ấy. Anh muốn biết cô ấy bây giờ sống thế nào có tốt không, Hàn Cảnh Thiên rời khỏi nơi đó.

Nhìn Hàn Cảnh Thiên đuổi theo người con gái đó, tôi không thể nào cầm cự được nước mắt của mình. Tôi lang thang trên đường mãi cho đến tối tôi mới về đến nhà. Trong phòng tối, anh vẫn chưa về.

13. Chương 13: Tâm Đau Vì Ai?

Đuổi theo cô ấy về đến nhà, thì ra cô ấy đang sống cùng với bạn trai của mình, đứng nhìn cô ấy ân ái với người kia tâm tôi xiết lại. Kiếp trước đã qua cô ấy đã quên mọi thứ, chỉ còn tôi vẫn nhớ người vợ trong kiếp trước mình người tôi từng yêu thương.

Nhìn lên bầu trời tối đen chỉ có ánh trăng cùng các vì sao, Hàn Cảnh Thiên buồn bã quay đầu đi nhìn người ta đi lại náo nhiệt trên đường phố, lúc này anh hoảng hốt nhớ đến Tuệ Khương.

Anh vội đến khu mua sắm trong lòng tự trách tại sao lại không nói với cô một tiếng. Cô có còn ở nơi đó chờ tôi không? Cô đã về nhà chưa? Cô sẽ như thế nào nếu phát hiện ra tôi không có ở đó? Cô có đi tìm tôi không?. Tìm khắp khu mua sắm không thấy cô, Hàn Cảnh Thiên vội trở về nhà cô cũng chưa về, anh lo lắng không thôi, cô có gặp chuyện gì không, lòng anh nóng như lửa đốt nếu như, nếu như cô gặp chuyện gì...anh không dám nghĩ tiếp nữa. Anh đi khắp nơi tìm kiếm cô, hỏi thăm những hồn ma khắp nơi mới biết được cô đã về nhà.

Nhìn cô nằm xoay lưng về phía bên giường trái tim anh mới được thả lỏng. Bước đến bên giường nhìn cô thật lâu, dù gì cũng từng là người có gia đình, cảm giác khi này anh biết đó là gì nhưng anh không dám đối mặt với nó, anh là quỷ cô là người sẽ có kết quả gì chứ.

Biết anh đã trở về, biết anh đang đứng bên giường nhìn tôi nhưng tôi không dám đối mặt với anh, tôi không dám hỏi anh về cô gái ấy, tôi sợ anh sẽ phát hiện tình cảm khác thường của tôi, tôi sợ anh sẽ nói “Cô ấy là người mà anh yêu anh sẽ rời khỏi đây anh muốn ở bên cạnh bảo vệ cô ấy”. Tôi sợ anh sẽ rời xa tôi, tôi không dám phát ra tiếng động chỉ lặng lẽ mà rơi nước mắt.

14. Chương 14: Lâm Triệt

Suy nghĩ cả đêm, tôi vẫn muốn ở bên cạnh anh vì tôi yêu anh, lần đầu tiên tôi yêu một người, lần đầu tiên tôi rơi nước mắt vì anh. Tôi từng nói nếu không phải một đời một kiếp không thay lòng đổi dạ đến chết không rời thì tôi là rằng cô đơn cả đời nhưng ai biết được chuyện đời tôi yêu anh dù cho anh không yêu tôi, tình yêu này tôi đã trao cho anh thì đã không thể nào lấy lại.

Những điều khác tôi không quan tâm vì anh vẫn ở bên tôi và vì chỉ có mình tôi mới có thể nhìn thấy anh còn cô ấy thì không, ông trời vẫn rất ưu ái cho tôi vậy tại sao tôi lại không trân trọng những giây phút ở bên anh chứ. Chuyện sau này để sau này tính đi còn bây giờ thì tôi sống rất vui vẻ bên anh là được rồi.

Sáng sớm, tôi dậy thật sớm ăn mặc và trang điểm thật đẹp, hôm nay là sinh nhật của tôi. Trưa nay, tôi, mẹ, Nhã Lan, Lâm Hoàng, Hạ Vi và bạn trai Trương Tín, Như Mai, Loan Đào cùng Lâm Triệt em trai Lâm Hoàng mới từ Pháp trở về dĩ nhiên không thể thiếu anh, mọi người tập trung ở nhà tôi ăn mừng. Cho đến khi kết thúc buổi tiệc Lâm Triệt vẫn cứ thỉnh thoảng nhìn tôi với ánh mắt kỳ lạ.

Tuệ Khương cùng Hàn Cảnh Thiên tiễn mọi người về nhà, đứng ở ngoài cổng cô thỉnh thoảng còn nói cười với anh dấu cho người đi đường đang nhìn cô. Cô không biết ngồi trên xe ngay góc cua quẹo Lâm Triệt nghiêng cứu nhìn cô cùng người đàn ông không phải người đứng bên cạnh.

Anh từ nhỏ sống với ông nội ở Pháp, ông nội anh từng là pháp sư nổi tiếng, ba và anh hai của anh không có căn duyên đi theo con đường đó hơn nữa họ cũng không có hứng thú chỉ có anh theo con đường của ông, anh được xem là pháp sư trẻ tuổi và tài giỏi trong giới. Không ngờ mới về nước anh đã gặp được một con quỷ đạo hạnh cao thâm, xem ra quan hệ giữa cô gái tên Tuệ Khương đó và hắn ta không đơn giản.

15. Chương 15: Rời Đi

Nhìn Tuệ Khương sắc mặt tái xanh, tôi biết người và quỷ không thể tiếp xúc lâu dài nếu không âm khí của quỷ sẽ làm tổn hao dương khí của con người. Có lẽ Lâm Triệt nói đúng, nhớ tới là gặp hôm trước

“Chào anh, chắc anh cũng đã gặp tôi vào hôm sinh nhật Tuệ Khương, tôi tên Lâm Triệt, là một pháp sư”.

“Anh muốn gì”. Tôi nhìn cậu thanh niên đứng trước mặt dáng người thon dài mặt mày thanh tú tên Lâm Triệt này. Đánh giá ý đồ của cậu ta.

“Tôi là người học đạo nhưng không có suy nghĩ cứ gặp ai không phải là người đều bắt họ đầu. Lần trước tôi thấy anh cùng Tuệ Khương hai người...anh cũng biết đó người quỷ không chung đường nếu hai người cứ tiếp sống bên nhau thì không tốt cho cả hai đâu”.

“Anh có thể đánh thắng những tên ma quỷ khác, có thể trốn khỏi Hắc Bạch vô thường, có thể vẫn tiếp tục sống bên cạnh cô ấy nhưng còn Tuệ Khương thì sao, cô ấy mới 21 tuổi tương lai ở phía trước, còn có gia đình của cô ấy nếu như họ biết chuyện, hai người sẽ làm gì, cô ấy phải làm sao một bên là người mẹ cô ấy yêu thương một bên là anh”.

“Chuyện của chúng tôi không liên quan đến anh”. Rồi tôi bỏ đi.

Nhớ tới đó, lại nhìn cô đang say giấc ngủ trên giường, tôi hôn lên trán cô, tôi cần thời gian để suy nghĩ về quan hệ giữa chúng tôi.

16. Chương 16: Nhớ Anh

“Tuệ Khương chúng ta đi mua sắm nha”. Nhã Lan, Như Mai, Loan Đào, Hạ Vi vui vẻ rủ Tuệ Khương, mấy hôm nay Tuệ Khương cứ như người mất hồn ngồi đâu thì thần thờ ra đó, thầy giáo gọi hỏi bài thì không biết ở đâu, đọc sách thì cảm ngược,...hỏi bạn ấy thì không trả lời, chẳng biết đã xảy ra chuyện gì nữa.

“Tớ hôm nay muốn về nhà”. Cười với các bạn ấy rồi tôi bước đi.

Thật ra anh đã đi đâu, đã nửa tháng rồi, tôi tìm anh khắp nơi cũng không thấy, là anh không muốn ở cạnh tôi nữa sao, cứ thế tôi bước đi trong cơn mưa. Tôi biết nếu cho tôi chọn lại một lần nữa tôi vẫn không hối hận vì đã yêu anh.

Cuộc sống của tôi trở về như lúc ban đầu khi còn chưa gặp anh có điều ngoài việc đi học ra thời gian còn lại tôi đều ở nhà, tôi vẫn hy vọng anh quay trở về sẽ gặp được tôi, lần này tôi không đi tìm anh nữa vì nếu anh đã muốn trốn thì tôi sao tìm được. Đêm nào tôi cũng phải gằn sáng mới ngủ được, nhớ tới những kỷ niệm của chúng tôi tôi không ngăn nổi nước mắt của mình.

“Hàn Cảnh Thiên anh là tên đáng ghét, đáng ghét như anh làm sao tôi lại yêu anh được chứ, lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy nếu ghét tôi không muốn ở cạnh tôi thì lúc anh rời đi cũng phải nói cho tôi biết chứ...huhuhu...ít nhất tôi còn biết là anh được bình an...huhuhu...”.

Ăn uống thất thường, thiếu ngủ, tinh thần suy yếu cứ năm ba hôm tôi lại ngất đi. Mẹ rất lo lắng cho tôi bảo tôi tạm nghỉ học vài bữa cho sức khỏe tốt hơn mới đi học lại.

17. Chương 17: Gặp Lại. Đừng Rời Xa Em

Trong thời gian tôi bị bệnh tới nào tôi cũng ngủ rất ngon có lẽ là do thuốc uống, nhưng tôi vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp. Tôi có cảm giác giống như là anh đang ôm tôi vào lòng dỗ tôi đi vào giấc ngủ, rất lạnh nhưng cũng rất ấm.

Từ sau khi rời khỏi cô, Hàn Cảnh Thiên trở lại nơi công trường hoang đó. Nhớ đến cô cảm giác của anh càng ngày càng mãnh liệt, anh cố khống chế cảm xúc của mình tránh không đi gặp cô. mãi cho đến khi anh không ngăn nổi sự nhớ nhung da diết đó, anh muốn gặp cô.

Nửa tháng trôi qua trong sự giày vò thương nhớ, anh gặp cô. Nhìn cô tiều tụy, sắc mặt tái nhợt tâm anh đau xót. Ngày nào anh cũng đứng phía xa nhìn cô, anh từng nói sẽ che chở, bảo vệ và bên cạnh cô nhưng khi nhìn cô ngất đi anh chỉ trách bản thân mình nói được nhưng không làm được. Anh yêu cô, tôi không muốn nhìn cô hành hạ chính mình, anh không muốn rời xa cô nhưng cứ tiếp tục chung sống thì cô sẽ bị hủy trong chính tay anh.

Đêm nào cũng chờ cô đi vào giấc ngủ rồi anh mới nằm xuống bên cạnh, ôm cô vào lòng khẽ vỗ nhẹ lưng cô. Như tìm được cảm giác che chở Tuệ Khương càng ôm chặt anh hơn và khẽ mỉm cười.

.....

Sức khỏe tốt hơn, tôi chạy xe đi dạo dùng đèn xanh đèn đỏ, nhìn về phía bên đường tôi thấy bóng dáng anh đang đứng nhìn về phía tôi. Bất gặp ánh mắt của tôi anh liền rời đi, tôi không thể để anh rời đi vội chạy theo anh gọi: “Hàn Cảnh Thiên anh đứng lại cho em”.

Chỉ nghe thấy tiếng kèn xe hơi bóp inh ỏi từ phía sau, mọi người la lên, tôi quay đầu lại...chỉ cách chiếc xe một centimet, hú hồn hú vía mọi người giật mình tôi bị tài xế xe du lịch chửi. Tôi chỉ nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt mình anh đang kéo tôi vào trong lề đường, anh ta đã cản chiếc xe du lịch kia lại.

“Ngu ngốc vừa rồi cô không biết là rất nguy hiểm sao, chỉ kém chút nữa...”. tiếng nói của anh dừng lại.

Rơi nước mắt nhìn anh, tôi ôm chặt anh khóc “Hàn Cảnh Thiên dù cho anh có ghét em đi nữa, dù cho anh không yêu em thì em cũng không buông tha cho anh đâu, em không cho anh rời xa em đâu. Tất cả của anh đều thuộc về em, nụ cười của anh, ánh mắt của anh, sự ôn nhu dịu dàng của anh, thân thể của anh, tâm trí và trái tim anh,...tất cả đều là của em chỉ riêng em mà thôi. Đừng rời xa em, em yêu anh Hàn Cảnh Thiên”.

Khoảng khắc nhìn chiếc xe du lịch đó lao tới anh mới biết cảm giác chết đi một lần nữa. Nếu phải rời xa cô mà tim đã chết thì anh thà chọn cùng cô đối mặt mọi thứ, cùng cô sống chết không rời. Mặc kệ mọi thứ cái gì là người quý không chung đường, cái gì là muốn tốt cho cô ấy, đã không thể để cô ấy lên thiên đường vậy thì cùng nhau xuống địa ngục đi ít ra họ vẫn bên nhau, anh yêu cô ấy, cô ấy yêu anh là đủ rồi. Anh ôm chặt lấy cô, mặc cho người xung quanh nhìn cô hoảng sợ tránh xa.

18. Chương 18: Hạnh Phúc Là Đây

Chúng tôi chính thức quen nhau, cứ như là một giấc mơ vậy. Mỗi buổi sáng khi thức dậy nhìn thấy anh, cười với anh và anh hôn nhẹ lên trán tôi. Mỗi ngày đi học, ở nhà hoặc là đi bất cứ đâu đều có anh bên cạnh. Buổi tối khi đi ngủ đều được anh ôm vào lòng, trao nụ hôn chúc tôi ngủ ngon.

“Cảnh Thiên, anh bao nhiêu tuổi rồi? Thế giới của các anh là như thế nào? Anh kể cho em nghe đi”. Nằm trong ngực anh tôi hỏi rất nhiều vấn đề, tôi rất thích nghe anh kể về những chuyện đó.

“Anh ba mươi chẵn phải nhìn anh là em đoán được rồi sao”. Anh cười nheo mũi tôi.

“Đó là bề ngoài của anh, anh biết em muốn hỏi gì mà, nói đi bao nhiêu rồi”. Tôi làm nũng với anh.

“Anh không nhớ rõ nữa chỉ biết là cũng lâu rồi có lẽ là qua một kiếp người rồi”. Anh im lặng như đang nghĩ đến điều gì đột nhiên anh lên tiếng:

“Kiếp trước, anh có một gia đình vợ chồng anh sống rất hạnh phúc, cô ấy là một người vợ đảm đang và dịu dàng, kết hôn chưa được nửa năm cô ấy bị tai nạn mà qua đời, anh rất đau khổ. Sau đó, đối thủ với công ty anh vì cạnh tranh mà cấu kết với một số người trong công ty nhằm làm giả sổ sách và tiết lộ thông tin cơ mật của công ty, anh biết được nên đã âm thầm phái người điều tra chúng cứ rồi đưa ra trước pháp luật, anh lúc đó là giám đốc một công ty vì để tránh cho tai họa sau này và vì lợi ích công ty anh sa thải một số người, bọn họ bất mãn nên cho người giả trở vào thẳng xe của anh.

Tôi ôm anh chặt hơn, tôi nên vui hay buồn đây, vui vì anh thổ lộ tâm sự của mình với tôi, buồn vì anh đã lập gia đình hơn nữa anh rất yêu cô gái ấy. Cô gái hôm đó tôi thấy có lẽ là người vợ kiếp trước kết tóc se duyên cùng anh. “ Cô ấy rất đẹp”.

Ngạc nhiên trước lời tôi nói. Tôi cười và nói: “Cô gái trong khu mua sắm hôm đó là vợ anh”. Anh không trả lời chỉ nhìn chăm chăm vào tôi, né tránh ánh mắt của anh tôi cúi đầu vào ngực anh “Em buồn ngủ rồi”. Tôi nhắm mắt lại, cảm nhận được nước mắt của tôi anh siết chặt lấy tôi, anh đã biết là tôi nhìn thấy tất cả, anh biết là tôi nhìn anh dõi theo cô gái ấy cũng biết là tôi đã nhìn thấy anh đuổi theo cô gái ấy mà quên mất bên cạnh anh còn có tôi, anh bỏ lại tôi chạy đi mất.

“Xin lỗi”. Anh biết em có tình cảm với anh từ lâu tôi cũng không phủ nhận tình cảm của anh đối với em nhưng khi gặp lại cô ấy tôi không ngờ hành vi của mình đã làm tổn thương đến em. Nghĩ tới mọi chuyện nếu như đối lại là anh, anh sẽ đau khổ đến mức nào.

“Xin lỗi, lúc đó anh chỉ muốn biết cô ấy kiếp này sống thế nào. Khi nhìn cô ấy sống vui vẻ với bạn trai anh rất vui, nhớ đến em anh vội trở về khu thương mại tìm em, về nhà vẫn không thấy em, anh đi khắp nơi tìm

kiếp lúc đó anh mới khẳng định rằng em rất quan trọng đối với anh. Anh từng yêu cô ấy nhưng đó là kiếp trước, kiếp này bọn anh là người xa lạ, anh chỉ là một con quỷ sống bên cạnh em, yếu em mà thôi”.

Tôi mỉm cười hạnh phúc, hóa ra hạnh phúc là đây là được có anh, được bên anh, được yêu anh và được anh yêu thương. Hạnh phúc này làm sao tôi buông tay được đây

19. Chương 19: Vợ Chồng

“Nếu như đến một ngày em mất đi thì em sẽ không đi đâu thai, em muốn trở thành một hồn ma vĩnh viễn ở bên cạnh anh, không xa rời”.

Trong lòng ngực anh tôi ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh. “Hàn Cảnh Thiên em không cần cần biết ngày mai như thế nào, chúng ta rồi sẽ ra sao, em chỉ biết hiện tại, ngay lúc này chúng ta đang ở bên nhau cùng nhau vui vẻ cùng nhau chuyện trò, trong lòng anh có em trong lòng em có anh thì dù vạn kiếp bất phục em cũng không hối hận”.

Tôi hôn anh, lấy hết can đảm thâm thì vào tai anh: “Chúng ta trở thành vợ chồng đi, em muốn anh chính thức là người đàn ông của em”.

Anh nhìn tôi rồi cười, tôi xấu hổ quay đi không dám nhìn vào anh.

“Tuệ Khương em là của tôi”. Anh hôn lên tai tôi rồi nói. Nụ hôn từ tai lên trán rồi xuống mũi và dừng lại ở môi tôi. Cả người anh lạnh như khối băng nhưng tôi vẫn cảm nhận được sự dịu dàng và ôn nhu của anh, hai trái tim hòa chung một nhịp, tôi trở thành vợ của anh, người vợ của quỷ.

Mở mắt ra nhìn thấy gương mặt của anh đang nhìn tôi mỉm cười “Em dậy rồi”.

Tôi nhìn anh cười rồi gật đầu. Chuyện tối hôm qua làm cả người tôi mệt mỏi toàn thân đau nhức, sắc mặt rất kém, tôi biết sau khi phát sinh quan hệ với ma quỷ thì sức khỏe con người sẽ suy yếu vì ảnh hưởng phần lớn âm khí vào người nhưng không vấn đề gì là tôi tự nguyện.

20. Chương 20: Nghi Ngờ

Không hiểu sao cảm thấy Tuệ Khương càng lúc càng khác, Nhìn Tuệ Khương lúc thì thơ thẩn ngồi nhìn trời, lúc thì cười tươi suốt cả ngày, đột vừa rồi còn ăn uống thất thường có đôi khi còn nghe tiếng cô khóc vào ban đêm khiến ẹ cô nghi ngờ là cô đang kết giao bạn trai.

Hôm trước đám người Nhã Lan có đến nhà Tuệ Khương chơi, mẹ Tuệ Khương có hỏi Nhã Lan về tình hình hiện tại của cô.

“Bác gái, Tuệ Khương gần đây rất vui vẻ, tinh thần khá tốt, gia đình bác có chuyện gì vui à, người không biết như chúng con còn tưởng rằng bạn ấy đang yêu nữa. Chỉ là sắc mặt bạn ấy như không được tốt lắm”. Nhã Lan trả lời.

Nghe Nhã Lan nói vậy mẹ Tuệ Khương càng sinh nghi. Đã qua vài ngày Tuệ Khương cũng không có dấu hiệu gì khác thường, đến lớp rồi về nhà mà khi đã về nhà rồi thì hầu như cô đều ở trong phòng của mình. Nhiều lần đột xuất vào phòng thì ngoài việc Tuệ Khương nằm trên giường xem tivi hoặc ngồi trên bàn ăn uống thì chẳng có gì khác. Xem ra là mẹ cô nghĩ nhiều quá, nếu đúng như lời Nhã Lan nói thì cô không có bạn trai, vậy tại sao tinh thần cô rất vui vẻ rất hạnh phúc, nhưng không ra ngoài hẹn hò thì bạn trai đâu ra.

Vậy vấn đề gì làm Tuệ Khương thay đổi như thế, tinh thần vui vẻ hoàn toàn trái ngược với sắc mặt của cô càng ngày càng tái nhợt của cô, sức khỏe cô yếu đi.

21. Chương 21: Biển Lặng Trước Phong Ba

Cho đến một hôm, chị gái Tuệ Khương bé đứa con trai được năm tháng về chơi, thằng nhóc cứ khóc mãi đặ biệt là Tuệ Khương bình thường ngoài Tuệ Khương ra thì ít ai dỗ được thằng bé nín khóc lắm nhưng mà hôm nay không những không chịu cho Tuệ Khương bế còn thấy Tuệ Khương là khóc không thôi.

Đêm đó, đi qua phòng xem đứa cháu ngoại của mình rồi trở về phòng đột nhiên mẹ Tuệ Khương nghe thấy tiếng người nói chuyện, tiếng nói đó vang trên từ phòng Tuệ Khương nhưng khi đi lại gần thì không còn nghe tiếng gì hết, nghĩ chắc là lãng tai nên mẹ cô trở về phòng.

“Sao Bảo Bảo nhìn em lại khóc dữ vậy, trước đây nó thích em lắm cơ mà”. Nằm gối đầu vào ngực anh tôi hỏi.

“Trẻ em mới sinh có khả năng nhìn thấy được những thứ người khác không thấy và cảm nhận được nguy hiểm xung quanh, nhưng khi lớn lên khả năng đó sẽ tự động biến mất. Anh nghĩ Bảo Bảo chắc là nhìn thấy anh nên mới khóc”.

“Là thật sao, vậy còn em, sao em lại nhìn thấy được anh còn những hồn ma khác thì không thấy được?”.

“Cái này anh cũng muốn biết, có lẽ là do định mệnh chúng ta có duyên phận với nhau”.

“Như vậy thì em phải cảm ơn định mệnh vì đã cho em gặp anh”.

Sàng hôm sau

“Tuệ Khương cổ em bị gì vậy?”. Người hỏi là chị cô vì nhìn thấy cái dấu hồng hồng trên cổ cô. Mẹ Tuệ Khương cũng nhìn cô.

Bước đi uể oải đến bàn ngồi xuống ăn sáng. Tối hôm qua không biết anh làm bao nhiêu lần, mệt quá đi. Vừa ngồi xuống không lâu đã nghe câu hỏi củ chị, tôi hoảng hốt đưa tay lên kéo cổ áo che lại.

“Chắc là muỗi đốt”. Nghiến răng nói rồi liếc mắt nhìn anh đang nhìn tôi cười.

Ăn bữa sáng xong ở chơi một lát rồi anh rẽ chạy qua đón chị cùng Bào Bảo trở về.

.....

Lần thứ nhất là do lãng tai, lần thứ hai nghĩ Tuệ Khương nói chuyện điện thoại nhưng lần thứ ba, thứ tư thì sao. Mẹ Tuệ Khương không thể không sinh nghi.

Cây kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra. Tối hôm đó nghe thấy tiếng động phát ra từ phòng Tuệ Khương mẹ cô bước đến đứng ngoài cửa phòng lắng tai nghe. Không nghe rõ nội dung nhưng vẫn nghe được tiếng Tuệ Khương cùng giọng nói trầm ấm của một người đàn ông xa lạ, tiếng giường bị động hòa với tiếng thở dốc.

Bà là mẹ của ba đứa con còn có cháu ngoại rồi bên trong đang xảy ra chuyện gì sao bà không biết được. Vừa tức giận vừa buồn bã bà không ngờ đứa con gái bà thương yêu lại làm cái chuyện tày trời này, dám đưa người đàn ông xa lạ về nhà qua đêm.

“Tuệ Khương con mở cửa ngay ẹ”. Giận dữ đứng ngoài cửa phòng bà la lên.

“Mẹ, mẹ làm gì vậy, ba”. Mới vừa m đêm ban hôm không cho con ngủ”. Một mội mở cửa phòng đã thấy mẹ tôi đứng nhìn tôi chằm chằm.

Bà không nói tiếng nào đi vào phòng Tuệ Khương tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy một bóng người nào. Nhà có bốn phòng ngủ, hai phòng dưới là mẹ Tuệ Khương và anh trai Tuệ Khương, hai phòng trên lầu là

chị Tuệ Khương tên Tuệ Nhã nằm gần cầu thang và phòng Tuệ Khương nằm trong cùng, các phòng không có cửa sổ vì nhà nằm giữa hai nhà hai bên.

Nhìn căn phòng chỉ có cái giường, bàn học, tivi cùng hai cái tủ và vài món đồ linh tinh ra thì không còn gì khác, người đàn ông đó đi đâu, bà đứng trước cửa phòng Tuệ Khương, từ lúc nghe tiếng động trong phòng cùng với lúc Tuệ Khương ra mở cửa chưa đầy ba phút làm sao mà trốn được trừ phi không phải là người.

Quay qua nhìn Tuệ Khương gương mặt xanh xao tái mét, lại thấy dấu hôn trên cổ, nghĩ tới giọng người đàn ông lúc nãy và sự khác lạ gần đây của Tuệ Khương, bà như không thở được. Mấy chuyện ma quỷ từ xưa đến nay đã có, cũng có nhiều người bị nhập chỉ là không ngờ con gái mình là một trong số đó. Bà lắc đầu bước về phòng mình.

“Kì lạ, hôm nay mẹ sao vậy”. Tôi nhìn mẹ không hiểu gì hết.

22. Chương 22: Sự Trả Thù Của Quỷ

Bà đem mọi chuyện kể lại cho Tuệ Nhã, Tuệ Minh. Mọi người im lặng. Nghĩ cách đưa Tuệ Khương đi trừ tà. Mọi người trong nhà Tuệ Khương gần đây thường đi ra ngoài ít khi thấy ở nhà, họ đi tìm kiếm thầy cao tay.

Quỷ hai đầu vì lần bị Hàn Cảnh Thiên đánh trọng thương không trốn được Hắc Bạch vô thường trong lòng ôm hận, may mắn trốn thoát địa ngục hẳn muốn tìm Hàn Cảnh thiên trả thù.

Trong lúc vô tình nghe được ba mẹ con này nói chuyện hẳn mới biết Hàn Cảnh Thiên đang sống chung với người con gái trong gia đình này, là quỷ đã lâu hẳn luôn muốn bắt Hàn Cảnh Thiên để tăng pháp lực ình, quỷ cũng như người cũng có khí tức, Hàn Cảnh thiên sống trong gia đình này lâu như vậy đương nhiên là bị ảnh hưởng không ít cũng nhiều chứ.

Tên thanh niên tên Tuệ Minh này xem ra là lựa chọn thích hợp. Hẳn xaii một con quỷ dưới trướng xúi giục Tuệ Minh uống rượu, gây chuyện với mọi người, về kiếm chuyện gia đình rồi đổ oan là con quỷ trong nhà xúi giục. rồi dẫn Tuệ Minh chạy đi

Hàn Cảnh Thiên nhìn thấy con quỷ dẫn Tuệ Minh bỏ chạy anh ta đuổi theo, nào ai biết một giây khi anh ta rời khỏi Tuệ Khương thì cô bị con quỷ hai sừng nhập vào, đương khí suy yếu âm khí lại nặng Tuệ Khương bị nhập rất dễ dàng. Cô nói với mẹ cô mau địa chỉ của người pháp sư có thể bắt con quỷ bên cạnh, rồi cô chạy đi lung tung, mẹ cô và Tuệ Nhã đuổi theo cô.

Tiêu diệt con quỷ kia, Tuệ Minh nằm bất tỉnh mặc kệ người đi anh trở về bên cạnh Tuệ Khương. Trong nhà không có một ai nhưng khí quỷ của tên hai đầu v64an còn lưu lại.

“Tuệ Khương”. Có lẽ hẳn đã nhập vào cô rồi, dùng pháp lực của mình để tìm Tuệ Khương.

23. Chương 23: Lâm Triệt Không Nương Tay

Trên đường đến nhà của Lâm Triệt, quỷ hai đầu sau khi nhập vào người ngàn tính vạn tính cũng không tính đến chuyện hẳn sẽ gặp Hắc Bạch vô thường ở đây, hẳn mạng tội rất lớn lại trốn khỏi địa ngục bây giờ còn thêm tội nhập vào người khác làm nhiễu loạn hai cõi âm dương, Hắc Bạch vô thường chắc chắn không tha, chưa trả thù được Hàn Cảnh Thiên hẳn đã bị hồn phi phách tán.

Mẹ và chị cô sau khi thấy Tuệ Khương ngắt xỉu liền đưa đến địa chỉ mà cô nói ở gần đó. Khi thấy Lâm Triệt mẹ Tuệ Khương thấy quen quen, bây giờ nhìn lại mới nhớ là em trai của bạn trai Nhã Lan, có để nhà bà ăn sinh nhật Tuệ Khương lần trước, bà không ngờ cậu ta lại là pháp sư.

Lâm Triệt ngồi nhìn Tuệ Khương nhú mày lại. Hàn Cảnh Thiên chẳng phải anh đã rời đi rồi hay sao, nhìn Tuệ Khương có lẽ bọn họ đã quan hệ với nhau.

Cánh cửa mở ra, Hàn Cảnh Thiên bay tới bên cạnh Tuệ Khương bị Lâm Triệt cản lại.

“Anh hại cô ấy còn chưa đủ sao? Nhìn cô ấy đi người không ra người quỷ không ra quỷ, vậy mà anh nói là yêu cô ấy sao. Nền như anh yêu cô ấy thì hãy buông tha cho cô ấy đi”. Nhìn Tuệ Khương đang nằm Bất tỉnh rồi nhìn Hàn Cảnh Thiên lo lắng cho cô Lâm Triệt mở miệng.

“Tôi yêu Tuệ Khương, Tuệ Khương cũng yêu tôi vì sao tôi phải buông tha”. Lạnh lùng nhìn Lâm Triệt, Hàn Cảnh Thiên trả lời.

“Còn gia đình cô ấy thì sao, tương lai cô ấy thì sao, anh làm vậy tội nghiệt của anh càng nặng vĩnh viễn không được siêu sinh đó”.

“Cùng tôi không quan hệ”. Một câu ngắn gọn khẳng định đáp án của anh mãi mãi không buông tay Tuệ Khương. Tức giận khi nghe Hàn Cảnh Thiên trả lời.

“Vậy thì tôi không nường tay với anh”. Lâm Triệt dùng kiếm gõ vào đầu gối tới Hàn Cảnh Thiên.

24. Chương 24: Nhân Quỷ Thù Đồ

Lâm Triệt dùng kiếm gõ của mình đánh về phía Hàn Cảnh Thiên, hai bên đánh nhau không ai nhường ai. Ngồi ở một góc trong nhà mẹ Tuệ Khương, Tuệ Nhã ngoài chuyện nhìn thấy đồ vật trong nhà rơi xuống, gió thổi mạnh và rất lạnh ra thì còn Lâm Triệt đang đánh lung tung về phía không khí,

Mới vừa đấu với con quỷ lại thì triển pháp lực tìm kiếm tung tích Tuệ Khương bây giờ lại đánh với Lâm Triệt, anh bị thương Lâm Triệt cũng không hơn gì. Trong cơn mê tôi mơ màng tỉnh dậy phát hiện đây là một nơi xa lạ Nghe tiếng gọi: “Tuệ Khương con tỉnh rồi”. Tôi nhìn mẹ và chị của mình thì

“Tuệ Khương”. Tiếng của anh vang lên phía sau tôi.

Nghe thấy Tuệ Khương tỉnh lại, Hàn Cảnh Thiên vội nhìn về phía Tuệ Khương, có sơ hở Lâm Triệt dùng kiếm gõ vào đầu anh đâm tới. Khi tôi quay đầu lại thì anh đã bị Lâm Triệt dùng kiếm gõ đâm vào người.

“Cảnh Thiên”. Tôi chạy về phía anh, ôm lấy anh.

“Tuệ Khương cô mau tránh ra, nếu không bắt anh ta để anh ta bên cạnh thì cô sẽ chết đó”.

“Chết thì sao, tôi không quan tâm chỉ cần được ở bên anh là đủ rồi”. Tôi cười nhìn Cảnh Thiên. Đúng vậy chỉ cần được ở bên anh, sống hay chết có gì quan trọng.

“Vậy còn mẹ cô thì sao? Cô chẳng phải rất thương mẹ cô à, vì mẹ cô buông tha ước mơ của mình, vì mẹ cô ngậm đắng nuốt cay những lời khinh bỉ từ mọi người, cô là hy vọng của mẹ cô nếu cô có chuyện gì cô ăn nói làm sao mẹ cô, cô nói mẹ cô phải sống thế nào?, Cô muốn mang tội danh bất hiếu vào người sao chỉ vì một chữ tình”.

Cảnh Thiên ôm chặt lấy tôi. Nhìn anh ấy rồi nhìn mẹ mình, tôi phải làm sao đây, tại sao lại bắt tôi chọn lựa, nước mắt không ngừng rơi xuống. Chọn mẹ thì tôi vĩnh viễn mất anh, cả cuộc đời này nếu không có anh bên cạnh thì tôi phải sống sao. Chọn anh thì mẹ tôi phải làm gì, vất vả nuôi nấng tôi nên người giờ đây chưa kịp báo hiếu ẹ, tôi lại bắt mẹ người đầu bác tiền người tóc xanh sao.

Tại sao không ai thành toàn cho chúng tôi, chúng tôi yêu nhau có gì sai tất cả chỉ vì anh là quỷ sao.

“Nhân quỷ thù đồ, từ xưa đến nay cô cũng biết, hai người không thể có kết quả đâu. Tuệ Khương quay đầu là bờ”. Lời của Lâm Triệt đánh trúng vào tim tôi.

“Tuệ Khương nghe lời mẹ mau trở lại đây đi con”. Nhìn mẹ tôi khóc tôi không đành lòng.

“Tuệ Khương, chị đã có gia đình khó mà chăm sóc ẹ, còn anh của em thì không nói rồi, mẹ chỉ còn có em, em là hy vọng của mẹ, chẳng lẽ em muốn mẹ ngày ngày phải khóc, phải đau lòng vì em sao”. Tuệ Nhã ôm mẹ và nói.

Cảnh Thiên chỉ im lặng nhìn tôi ngồi khóc rồi anh buông tay ra. Tôi hoảng hốt nhìn Cảnh Thiên.

25. Chương 25: Hàn Cảnh Thiên Hôn Phi Phách Tán

“Đi đi, trở về với gia đình của cô đi”. Anh nhìn tôi đầy lạnh lùng mà nói.

“Không, em muốn ở bên anh”. Ôm chặt lấy anh tôi òa khóc, tôi biết anh là muốn tốt cho tôi, không muốn tôi khó xử nên mới là vậy nhưng mà tôi không muốn. Anh đẩy tôi ra rồi đi ra cửa.

“Hàn Cảnh Thiên chịu thua đi”. Lâm Triệt dùng một cái hồ lô chìa về phía Cảnh Thiên trong miệng niệm thần chú.

Chỉ thấy một cơn gió rất mạnh đang anh vào trong, tôi chạy đống giữ chặt lấy anh không cho anh bị hút vào.

“Ngu ngốc, mau buông tay ra”. Giọng anh lộ vẻ khản trương lo lắng, lòng tôi ảm áp vô cùng, nhìn anh đau đốn do bị sức hút từ hồ lô, tôi là con người còn cảm nhận được hướng chỉ anh là quỷ. Làm sao để giúp anh thoát khỏi đây, nhìn về Lâm Triệt.

Tôi buông tay anh, chạy với tốc độ nhanh nhất lao vào Lâm Triệt xô cậu ta xuống đất, hồ lô rơi xuống bên cạnh, tôi dùng sức ôm lấy Lâm Triệt quay lại nhìn anh.

“Anh mau chạy đi Cảnh Thiên, mau rời khỏi đây, chỉ cần anh thoát được chúng sẽ lại bên nhau”. Anh nhìn tôi, lúc này một giọng nói vang lên ngay cửa:

“Muốn trốn không dễ”.

Là họ Hắc Bạch Vô Thường, sao họ lại đến đây, “Cảnh Thiên”. Nhìn bọn họ đánh nhau, lòng tôi rối bời, anh đang bị thương, anh làm sao đánh thắng họ rời khỏi đây. Bọn họ sẽ không tha cho anh, tôi chạy lại đỡ một chưởng cho anh, phun ra ngụm máu.

“Lại là cô, lần trước may mắn thoát được, lần này cô đừng mong có thể giúp hắn”. Hắc Vô Thường lên tiếng.

“Ngu ngốc em không biết bảo vệ bản thân sao, suốt ngày cứ để mình vào hoàn cảnh nguy hiểm, em không biết lo lắng cho bản thân mình sao?” Ôm tôi vào lòng anh tức giận mắng tôi nhưng từ trong ánh mắt của anh tràn đầy sự quan tâm, lo lắng cùng đau lòng.

“Em dĩ nhiên biết lo lắng ình nhưng em càng lo lắng cho anh hơn, em không thể nhìn anh gặp nguy hiểm”.

“Tuệ Khương”. Là giọng của mẹ và chị, họ đang chạy về phía tôi.

26. Chương 26: Là Đúng? Là Sai?

Lâm Triệt đứng lên nhìn hoàn cảnh hiện tại, Hàn Cảnh Thiên bị một kiếm của Lâm Triệt, mới bị chú ngữ của hồ lô đánh trúng, giờ bị trúng hai chưởng của Hắc Bạch Vô Thường, anh ta sắp không chống cự nổi.

“Mau giữ cô ấy lại”. Nói với Lâm Triệt xong thì Hắc Bạch Vô Thường tiếp tục đánh về phía Hàn Cảnh vì trong phòng này chỉ có Lâm Triệt có thể nhìn và nghe thấy lời họ nói.

Hiểu ý của họ, nhưng còn đắn đo suy nghĩ, Tuệ Khương là người dù sao bọn họ vẫn còn e ngại nhưng nếu giữ Tuệ Khương lại Hàn Cảnh Thiên chắc chắn không thoát khỏi kiếp nạn lần này, anh nên làm sao, họ là yêu nhau thật lòng mà.

Nhìn Tuệ Khương bất chấp tất cả che chắn cho Cảnh Thiên, lại nhìn mẹ và chị Tuệ Khương đứng khóc lóc nhìn cô, Lâm Triệt không đành lòng cho họ. Lâm Triệt chạy tới kéo Tuệ Khương ra, la lớn:

“Giữ cô ấy lại”. Nghe thế mẹ và chị Tuệ Khương phụ lời kéo cô lại.

Vượt khỏi tay Cảnh Thiên tôi cố sức vùng thoát khỏi mẹ và chị chạy về phía anh nhưng ba người bọ họ giữ tôi rất chặt, tôi vừa giãy, vừa khóc mà cầu xin:

“Tôi xin hai vị buông tha cho anh ấy đi”.

“Mẹ, chị, Lâm Triệt, tôi cầu xin mọi người buông tôi ra đi. Tôi cầu xin các vị tha cho chúng tôi, cho chúng một con đường đi. Anh ấy chưa từng làm hại bất cứ một người nào, anh ấy cũng chưa từng làm hại tôi, tất cả đều là tôi tự nguyện. Tôi yêu anh ấy, anh ấy cũng yêu tôi, chẳng lẽ chúng tôi yêu nhau cũng là có tội sao. Tại sao các người phải chia rẽ chúng tôi.”

“Tuệ Khương em đừng cầu xin bọn họ nữa, họ sẽ không buông tha cho anh đâu. Thời gian qua được ở bên em, có em bầu bạn sớm tối là điều hạnh phúc nhất trong cuộc đời của anh tuy chỉ là rất ngắn ngủi nhưng với anh nó là mãi mãi. Sau này không còn anh ở bên cạnh, em phải cố gắng sống thật tốt, phải biết lo ình. Làm một người con hiếu thảo là đúng nhưng đừng cũng từ bỏ ước mơ hãy làm những gì mà em thích. Yêu em anh không hối hận bà xã của anh Tuệ Khương”. Bị thương rất nặng Hàn Cảnh Thiên biết lần anh không thoát được.

“Nhân quỷ thù đồ, các người đã phạm tội còn không biết lỗi của mình. Hàn Cảnh Thiên hôm nay bọn ta phải bắt người hồn phi phách tán”. Nói xong Hắc Bạch vô thường vung tay niệm chú rồi dùng một cái gương chiếu vào Hàn Cảnh Thiên.

“Không....Đừng mà....Cảnh Thiên, Cảnh Thiên, ông xã...”. Gào thét gọi tên anh, tôi thật vô dụng tôi không thể làm được gì hết ngoài việc đứng nhìn anh hồn phi phách tán. Anh chết rồi vĩnh viễn chết rồi, anh không thể sống lại được nữa lòng tôi cũng chết chết rồi, nó theo anh mà tan biến rồi. Đau quá! Tim tôi đau quá, rất đau, rất đau. Đẩy mọi người ra tôi bước về nơi anh tan biến ngồi đó im lặng mà nhìn.

27. Chương 27: Nơi Nào Cho Chúng Ta?

Trên đời này có gì đau khổ hơn bằng việc bạn bất lực chỉ có thể đứng trơ mắt ra mà nhìn người mình yêu thương nhất biến mất trước mắt bạn, mãi mãi mãi mãi rời xa bạn.

Trước đây tôi còn hy vọng nếu chết đi vẫn có anh bên cạnh nhưng giờ tôi chết rồi anh có thể trở về bên cạnh tôi không? Một quỷ hồn tan biến vào hư vô còn có thể đầu thai hay trở lại sao? Sau khi chết tôi có thể đi đầu thai tiếp một kiếp khác rồi gặp anh và yêu anh hay là sau khi quên hết mọi chuyện mà đi đầu thai tôi vẫn không thể gặp lại anh, sống cùng anh nếu là vậy tôi thà chọn lựa vĩnh viễn không được siêu sinh, làm một du hồn dạ quỷ ở mãi nơi này đợi đến khi anh xuất hiện. mãi mãi sống cùng kỷ niệm của anh và tôi, ít ra anh vẫn sống mãi trong tâm trí tôi, trong tim tôi.

“Ông xã, anh đã cho em một đời một kiếp, cho em một tình yêu không thay lòng đổi dạ khắc cốt ghi tâm nhưng đến chết không rời thì anh đã không cho em. Em phải tiếp tục sống như thế nào đây như một cái xác không có linh hồn sao? Cảnh Thiên anh mãi mãi là ông xã của em người chồng mà em yêu nhất. Em đợi anh, yêu anh em không hối hận, cảm ơn định mệnh đã cho em gặp anh”.

Từ sau ngày đó, cô trở nên trầm lặng, ít nói ít cười bất quá chỉ là nụ cười gượng gạo, cô học hành nghiêm túc, ngoài việc đến trường học ra, tất cả thời gian cô đều ở trong phòng ngồi trên giường ngẩng người nhớ đến anh, tưởng niệm những gì đã qua.

Bây giờ, cô là một nhân viên ngân hàng, sáng đi làm chiều về nhà như niềm hy vọng của mẹ. Mẹ cô bảo cô hãy theo đuổi ước mơ của mình nhưng cô đã từng nói:

“Theo đuổi ước mơ của con sao? Con còn có ước mơ sao? Trái tim đã chết ước mơ có còn quan trọng?”.

Nhìn cô bi thương tuyệt vọng như thế mọi người đau lòng không thôi. Mọi chuyện nên trách ai đây, vì muốn tốt cho cô rồi cuộc trong chuyện này ai đúng hay ai sai.

Giữa người và quỷ vĩnh viễn không thể có kết cuộc tốt sao? Vì sao chứ? Nơi nào cho chúng ta?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-nao-cho-chung-ta>